

τάξει.

Ένα βράδυ, ενώ όλες ή άλλες γυναίκες κοιμόντουσαν και αυτή μονάχα άγρυπνούσε με τους μαύρους εύνους, το παραπέτασμα της πόρτας σηκώθηκε και κάποιος χέρι πέταξε μπρός στά πόδια της ένα χρυσοκοντημένο σάκκο.

— Έπι τέλους ! εΙπε ή 'Αϊσέ, με στεναγμό άνακουφίσεως, πηδώντας άπ' τó κρεβάτι της.—Σ' εύχαριστώ 'Ανδρόνικε, σ' εύχαριστώ, έπειδή μ' έξεδίκηθής !...

Τό χέρι έξαφανίστηκε με την ίδια ταχύτητα, χωρίς ν' άκουσθή ή παραμικρή φωνή.

'Η 'Αϊσέ έφοριζε μιά άγρια ματιά στό τρόπαιο. 'Η χαρά πού αισθανότανε δέν την άφηνε νά δοκιμάση ούτε φόβο ούτε φρίκη γιά τό περιεχόμενο του σάκκου.

— Εσύ είσαι λοιπόν, έσύ, κλέφτρα της εύτυχίας μου ! ψιθύρισε με σιγανή φωνή, κοιτάζοντας τό σάκκο. 'Α ! σου τό χρωστούσα αυτό, φράια μου. Κοίτα πώς έγενιες τώρα. 'Ο κύριός σου δέ μόρρεσε νά σε γλυτώση από την εκδίκησή μου !

'Αψυχα τώρα εΙνε τά μάτια σου πού λάβωσαν την καρδιά του άφέντη μου, και τό κορμί σου, πού του άναψε πόθο άβυσσο και πού τόν έκανε νά μ' άπαρηθή, εΙνε τώρα έαπλωμένο, νεκρό, στην άλλη άκρη του σεραγιού. Μά, νά, άκούω τόν 'Ανδρόνικο νά πλησιάζη.

Πράγματι, κάτι βήματα άκούστηκαν νά πλησιάζουν πίσω άπ' τό παραπέτασμα· μά δέ θά ήταν άνδρικά, καθώς φαινότανε άπ' τό άλαφρό περπάτημά του.

— Μήν περιμένεις τό φίλο σου, 'Αϊσέ, γιαντί δέ θάρθει ! εΙπε ή Κιρκασία, άνασηκώνοντας τό παραπέτασμα. Δέ θάρθει, γιαντί βρίσκεται κοντά σου, μέσα σ' αυτόν τό σάκκο :

— 'Η 'Αϊσέ άνοιξε τό σάκκο—νι' έπεσε κάτω λιπόθυμη όταν εΙδε τό ξανθό κ' αίματοβαμένο κεφάλι του 'Ανδρόνικου...

'Η εύνοουμένη έκανε κάποιον νεύμα στό μαύρο δούλο πού τη συνόδευε κ' έφυγε.

'Από τη στιγμή πού της εΙχε άφαιρέσει την εύνοιά του, ό Νουρεδίν εΙχε διατάξει νά έπιτηρούν την 'Αϊσέ, γιαντί ήτανε σχεδόν βέβαιος πως δέ θά καθόταν ήσυχη. Κάποιος κατάσκοπος εΙχε παρακολουθήσει τη συνομιλία της στό κίοςκι με τόν 'Ανδρόνικο... 'Ο πατισάχ άφησε την συνομιλία της εύνοουμένης, νά την τιμωρήσει όπως θέλει αυτή, και ή Κιρκασία εΙπε του μαύρου δούλου νά εκδικηθή σκληρά τόν 'Ανδρόνικο...

Και ύστερ' από μιά ώρα, ενώ ή σελήνη έκανε μ' άσημη τάχύματα νερά του Βοσπόρου και βαθεία σιγή σκέπαζε τό μοργαριτάρι της γής, κάτι άραπάδες πετούσανε στη θάλασσα, μέσα σ' ένα πουσβάλι, τη ζωντανή 'Αϊσέ και τό κεφάλι του 'Ελληνος, άπ' τόν έξώστη της εύνοουμένης, ενώ ό πατισάχ Νουρεδίν, ζαλισμένος από φιλία και χασίς, κοιμότανε με τό κεφάλι άκουμπισμένο στό γόνατα της φράϊας Κιρκασίας.

Λά ήλ λάχ, ήλ άλλάχ, βέ Μωχάμετ ρε... ήλ ούλ λάχ !...

Μετάφραση

Ν. 'Αδάκρυτος

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΚΙ' Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ

'Η αυτοκράτειρα 'Ελισσάβετ της Ρωσσίας, παρ' όλη την τεραστία της δύναμι, δέν μόρρεσε ώστόσο νά έμποδίση και τά νειάτα της νά περσούν. 'Εγέρασε κι' αυτή, όπως όλος ό κόσμος, κι' όσο γενούσι, τόσο πιά άσχημη γινόταν. Μολαταύτα δέν ήθελε νά παραδεχθή τό γεγονός αυτό και εξακολουθούσε νά μιλάη γιά την καλλονή της και γιά τά νειάτα της. Οι άβλοκλάκες άντελήφθησαν την άδυναμία αυτή της βασιλίσσης των και έφρόντιζον νά την βεβαιώνουν διαρκώς ότι ή καλλονή της και ή νεότης της ένίκισαν τόν χρόνο. 'Ενας μόνον δέν μορρούσε νά της πη ψέμματα και αυτός ήταν ό καθρέφτης της. Αυτός μόνον εΙχε τό καθρέφτης νά της δείχνη ότι τά νειάτα της εΙχαν παρέλθει πιά άνεπιστρεπτεί. Γι' αυτόν τόν λόγο όμως κ' ή αυτοκράτειρα έχασε κάθε εκτίμησι πού του εΙχε.

— Δέν ξέρω, έλεγε, τί έπαθε τώρα τελευταία αυτός ό καθρέφτης. Δέν με καθρεφτίζει τό ίδιο όπως και πρώτα... 'Εβγαλαν λοιπόν τόν καθρέφτη από εκείνη την μεριά και στην θέσι του έβαλαν έναν νέο. Διάλεξαν τόν πιά καλό και πιά γυαλιστερό από όλους τους καθρέφτες. Κι' αυτός όμως παρουσίασε στην αυτοκράτειρα άκριβώς την ίδια εικόνα σαν τόν πρώτον. 'Η αυτοκράτειρα τότε θυμωμένη εΙπε :

— Πάει !... Δέν μορρούν πιά νά κάνουν καλούς καθρέφτες. 'Ολοι εΙνε θολοί. Δέν άξίζουν νά τους κρεμάη κανείς στην καμαρά του γιαντί άρκει νά τους κοιτάξη κανείς γιά νά θυμώση. 'Ολα τά ψεύτισαν τώρα. Στην έποχή μου ήσαν όλα καλύτερα.

'Ο άτυχος καθρέφτης λοιπόν ξεκεράστηκε κι' αυτός από εκεί και ή αυτοκράτειρα δέν ξανακοιτάχθηκε πιά σέ καθρέφτη.

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΣΚΙΑΙΣ

(Δραματική Σκηνή)

'Η οικία του Βασιληά.

Χτυπούνε τά μεσάνυχτα ! Από τους τάφους βγήτε σκιαίς παραπονιάρηκες, τόν πόνο σας νά πήτε.

Σκιαίς Α'. Σ' άκοίμε γέρω Βασιληά ! Σιμάσσον φτερογιάζει ή κάθε μας μαύρη σκιά πού βαρυστασενάζει.

Σκιαίς Β'. 'Η οικία του Βασιληά.

'Ακοίμε γέρω Βασιληά
Γοήγορα ! Νάρθη δέν άρχει
τή μαγεμένη σου λαλιά !
ή άσπλαχνη ή χαραυγή,
γιατ' ήσουν δίκαιος στη γή
του χωρισμού σημάδι.

Σκιαίς Α'. Ποιοί θ' άρχινίσουν νεκρικό παράπονο νά πούνε ;

Σκιαίς Β'. Σεις, πού άφίσαιτε όρφανά στον κόσμο νά θρηνούνε !

Σκιαίς Α' και Β'.

Προστάτεψε καλέ Θεέ, τά ξερημα παιδιά μας
δέν έχουν άλλον από Σε τά μαύρα όρφανά μας !
Σέ ποιόν περιόσσεψαν γι' αυτό δύο γλυκά λογάρια ;
ποιός θά σφουγγίση με φιλιά τά δόλια τους ματάκια ;

'Η οικία νέου. τόν καιεί άλλη έννοια.

'Εγώ δέν άφισσ όρφανά'

Σκιαίς Β'.

δέν καιεί άλλη έννοια.
'Αφισσ μάτια γαλανά
και χείλη κοραλένια.

Σκιαίς Α' και Β'.

Σκιαίς Α'.

Αυτός δέν άφισε όρφανά ! Και χείλη κοραλένια.

'Η οικία του νέου. Παρακαλώ σε Βασιληά !

στού τάφου μου την άγκαλιά,
για πές μου, με λησμόνησε ή κόρη π' άγαπώ ;

'Η οικία του Βασιληά. 'Ο τάφος κάνει ένα

όλους έσάς κ' έμένα.

Δέν ξέρω νά σου πώ !

'Η οικία κόρης.

Κ' εγώ δέν άφισα όρφανά σαν μεβαλαν στό χώμα'

άφισα νιό πολεμιστή.

Του ήμουνα στη γή πιστή

και εις τόν τάφο άκόμα.

Σκιαίς Α'. Κι' αυτή δέν άφισε όρφανά σαν έγενρε στό χώμα'

άφισα νιό πολεμιστή.

Σκιαίς Α' και Β'.

Του ήτανε στη γή πιστή
και εις τόν τάφο άκόμα.

(Μουσική)

Σκιαίς Α' και Β'. Γιά ιδές τά δύστυχα παιδιά ! στη γή νά χωριστούνε
με της ψυχáis π' άγάπησαν, χωρίς νάνταμωθούνε !...

'Η οικία του Βασιληά.

Γιά πές μου νιέ, τί ήσουνε στον κόσμο τόν άπάντα ;

'Η οικία του νέου. 'Αρματαλός, πολεμιστής, ήμουνα πριν πεθάνω'

για την Πατρίδα τη γλυκειά

μ' έφαγε μαύρη τουφεκιά.

'Η οικία του Βασιληά.

'Η οικία της κόρης.

Πές μου, τί μάτια ειχες νιά ;

ΕΙχα τά μάτια ουρανια,
χρυσάφι στό κεφάλι...

'Η οικία του Βασιληά.

Σκιαίς άπαρηγόρητες ! ζυγώστε ή μιά την άλλη !

Σκιαίς Α' και Β'.

Γιά ιδές τά δύστυχα παιδιά ! στη γή νά χωριστούνε,

κ' έδω νάνταμωθούνε !...

Αι οικία του νέου και της κόρης.

ΕΙνε γλυκός κι' ό θάνατος' εΙνε γιορτή στον 'Αδη !

όταν ψυχáis π' άγ ιπηθούν σμίξουνε στό σκοτάδι !...

Σκιαίς Α'. ΕΙνε γλυκός κι' ό θάνατος !

Σκιαίς Β'. ΕΙνε γιορτή στον 'Αδη !

Σκιαίς Α'. 'Οταν ψυχáis π' άγαπηθούν σμίξουνε στό σκοτάδι !...

Σκιαίς Α' και Β'. Στο σκοτάδι !

(Ακούεται τό σήμαντρον του όρθρου)

'Η οικία του Βασιληά.

Χτυπάει τό άγριο σήμαντρο από τό ρημοκκλησι !...

Σκιαίς παραπονιάρηκες ! ό τάφος νά σας κλείση !...

'Ολας ή άλλαις οικiais.

Χτυπάει τό μαύρο σήμαντρο από τό ρημοκκλησι !...

'Ηρθ' ή στιγμή του χωρισμού ! ό τάφος θά μās κλείση...

'Η οικία του Βασιληά. 'Ο τάφος ! 'Ολας ή οικiais. 'Ο τάφος !...

Δ. Γρ. Καμπούρογλου